

सम्पादकीय

मानव बेचबिखन विरुद्ध दिवसको सार्थकता

अन्तर्राष्ट्रिय मानव बेचबिखन विरुद्ध दिवस आज विभिन्न चेतनामूलक कार्यक्रमको आयोजना गरी मनाउँदैछ । मानव बेचबिखन तथा ओसारपसार नियन्त्रण गर्ने उद्देश्यका साथ २०६३ सालदेखि नेपालले यो दिवस मनाउँदै आएको हो । दिवसमा विशेष गरी बेचिएका चेलीबेटीको उद्धार, बेचबिखनबाट जोगाउन चाल्नुपर्ने कदम लगायतका विषयमा चेतनामूलक कार्यक्रम हुने गर्दछन्, तर यी कार्यक्रमहरु त्यति प्रभावकारी हुन सकिरहेका छैन् । मानव बेचबिखन एक अपराध हो जसले महिला, बालबालिका र पुरुषहरूलाई जबरजस्ती श्रम र यौन लगायतका धेरै उद्देश्यका लागि शोषण गर्दछ । यस्तो शोषण गर्ने कार्य अमै पनि रोकिएको छैन् ।

नेपालमा मानव बेचबिखन तथा ओसारपसार सम्बन्धित ऐन, नियम बनेको छ तर, उक्त ऐन तथा नियमको उचित कार्यान्वयन नुहँदा मानव बेचबिखन विरुद्धको काम पूर्ण रूपमा सफल हुन सकेको छैन् । वैदेशिक रोजगारीको आडमा मानव बेचबिखनको धन्दा अहिले पनि उत्तिकै फस्टाइरहेको छ । वैदेशिक रोजगारीमा जाँदा अनिवार्य श्रम स्वीकृति लिनुपर्द्ध तर, श्रम स्वीकृति विना धेरै मानिसहरु अहिले पनि बेचबिखनको फन्दामा परेर खाडी लगायत मुलुकमा घरेलु कामदारका रूपमा बेचिइरहेका छन् । वैदेशिक रोजगारीका नाममा महिलालाई विभिन्न मुलुकमा तस्करी गर्ने संयन्त्र गाउँसम्मै फैलिएको छ । हिजो गाउँका सोभना, अशिक्षित र आर्थिक स्थिति कमजोर भएका महिलालाई भुक्याएर कोठीहरूमा लगेर बेचिन्थ्यो भने अहिले वैदेशिक रोजगारीका नाममा भुक्याएर मानव बेचबिखनको काम भइरहेको छ । दलालहरूले विभिन्न प्रलोभनमा पारेर कुवेत, ओमन, यूएई, कतार, साउदी अरेबिया जस्ता देशहरूमा घरेलु कामदारमा पठाइरहेका छन् । तस्कर, दलालहरू वैदेशिक रोजगारको आवरणमा खुल्लमखुला भारतको बाटोहुँदै खाडी मुलुकहरूमा बेचबिखन गर्ने काममा सक्रिय छन्, तर यस्तर्फ कसैको पनि ध्यान जान सकेको छैन् । सरकारले यस कार्यलाई नियन्त्रण गर्नका लागि अनेकौ उपायहरूको अवलम्बन गरे पनि अपेक्षित रूपमा रोक्न सकिराखेको छैन् । अवैध मार्गबाट अनेकौ बहानामा वेश्यावृत्तिका लागि नै घेलीबेटी बेचिनु कुनै पनि दृष्टिकोणले उचित मान्न सकिदैन । सीमा सुरक्षामा प्रभावकारी जाँच नहुनु कानुनको कार्यान्वयन नहुन, कारवाही फितलो हुनु, कारवाही पनि पहुँचको आधारमा गरिनु जस्ता गलत प्रवृत्तिले गर्दा यो समस्या जटिल बन्दै गएको देखिन्दै । यस्ता गलत काम गर्नेहरूलाई कारवाहीको दायरामा नत्याएसम्म मानव बेचबिखन रोकिदैन र मानव बेचबिखन विरुद्धको दिवसले समेत सार्थकता प्राप्त गर्दैन । यसर्थ यस्ता कदमका विरुद्ध सरकारी तवरबाट सशक्त ढंगले लाग्न जस्ती छ ।

f Opinion @ Social Network **f**

केही नखाइकन कसले काम गर्दै र यहाँ !!

तिम्रो मायाले पनि त मेरो मुटु खाएको छ ।

(नावन गिराका फेसबुक स्टाटस <https://www.facebook.com/nabin.giri.19>)

यो स्तम्भमा सामाजिक संजालमा पोष्ट गरिएका धारणाहरु राखेल्न्छौं । यसका लागि हाम्रो फेसबुक पेज www.facebook.com/shittalpati मा लगाइन गर्न सक्नुहोल्न्छ ।

ନବଜନୟେତନା ଦୈନିକକୋ ରୂପମା ତପାଈସାମୁ ଆଈରହେକୋ ଛ । ଯୋ ପାତ୍ରିକା ଅଳ୍ପ ସ୍ଵତରୀୟ ଅଣି ପଠନୀୟ ବନ୍ଦାଉନକୋ ଲାଭି ତପାଈହରୁକୋ ଅମ୍ବଲ୍ୟ ସୁଭାବହରୁକୋ ହାମୀଲାଈ ଅତ୍ୟନ୍ତେ ଜରୁରୀ ଛ । ପାଠକବୃନ୍ଦ ତପାଈକା ସୁଭାବହରୁ ଦିଈ ହାମୀଲାଈ ସହ୍ୟୋଗ ଗର୍ବିତୁଣ ହାମୀ ଅକୁରୋଧ ଗର୍ଦିଣୀ ।

नवजनयेतना दैनिक
भगवतीटोल तानसेन, पाल्पा

प्रहरी कारालिया	५४०२७१
बुटवल ०७१-५४०२२२	भिमअस्पताल भैरहवा ०७१-५२०१३३
स.प्रक्याम्ब बुटवल १७९०५३४६९	मिसनअस्पताल पालामा ०७१-५२०१११, ५२०४८९
बुटवल रामनार ०७१-५१२३३	परिवार नियोजन संघ पाला ०७१-५२०७२३
भैरहवा ०७१-५२०१९९	पाला जिल्ला अस्पताल ०७१-५२०१५४
अधिवाँची ०७३-५२०१९९	लुम्बिनी मेडिकल कल्याण प्रभास ०७१-४११२०१
गुल्मी ०७१-५२०१९९	पिचन्द्र पारसी ०७१-५२०१८८
परासी ०७८-५२०१९९	भैरहवा अंडेला अस्पताल ०७१-५२०२६६
तैलिहवा ०७६-५२०१०९	अधिवाँची जिल्ला अस्पताल ०७१-५२०२५७
पाला ०७१-५२०५३६, ५२०१९९	तम्धारा जिल्ला अस्पताल ०७१-५२०१८८
झाप्रा रामपुर ०७१-५१९७५	तैलिहवा जिल्ला अस्पताल ०७६-५८०२००
अस्पताल कारालिया	लिङ्गांखेल महिला अस्पताल ०७१-५४४५५०
लुम्बिनीसिटी अस्पताल ०७१-५४७५५७, ५४७५५८	बुटवल हमिताल ०७१-५४६४३२
लुम्बिनी अस्पताल अमानपुर ०७१-५४२२००	लुम्बिनी नर्सिंह होम ०७१-५२०५१९, ५२०५६७९

डायस्पोरा नेपाल चिन्तन

राजेन्द्र पन्थी

नेपाली भाषा र नेपाली संस्कृतिप्रति खासै
चासो देखिएन । तिनीहरूले
अभिभावको दवावमा नेपाली भाषा बोल्न
खोजे पनि अत्यन्तै गाहो मान्ये । अनि
लेउन, बोल्न र सबै किसिमका
क्रियाकलाप गर्न अङ्ग्रेजी भाषा नै सहज
ठान्ये । बच्चाबच्चीले सामान्य नेपाली
भाषा बुझे पनि फर्काउन सक्दैनथे ।
छोराछोरी विदेशीनु पर्दा हजुखुबाआमा
र नातिनातिना तीन पुस्ता नै विदेशी
हुन परेको यथार्थ र प्रतिनिधिमूलक चित्र
यहाँ देखिन्यो ।

हजुर बुबा आमालाई
अमेरिकाको बसाइ बारेमा सोधेको
जिज्ञासामा उहाँहरूले नेपाल नै रास्तो छ
भन्नुहुन्थ्यो । के गर्नु नेताले देश सके,
नेपालमा रोजगार छैन, कानूनी राज्य
बन्न सकेन । युवाको भविष्य तै अन्धकार
छ । सबै नेपाली विदेशीएर सकिने
भए । विकल्प केही छैन, अब त
बूढाबूढीसमेत विदेशीन बाह्य भइयो भनेर
चिन्ता व्यक्त गर्नुभएको थियो । हुन
पनि आजको वास्तविक नेपालको यथार्थ
अवस्था पनि यही हुन पुगेको देखिन्छ ।
आजको नेपालको यो वास्तविक चित्रलाई
उजागर गर्न खोजदा अत्यन्तै चिन्ता र
दुःख लाग्छ । आज जनसंख्याको करिब
एक तृतीयांश विदेशीएका छन् भने देशको
कूल बजेटको करिब दुई तिहाई
रेमिट्यान्सबाट धानिएको देखिन्छ ।
देशमा भएको दक्ष जनशक्तिलाई बाहिर
पठाउने र तिनीहरूले पठाएको
रेमिट्यान्सबाट देश चलाउने गरेको
देखिन्छ । देश कहिले बन्ने हो र
कहिले सम्म पर्खने हो भन्ने सबैमा
कौतुहलता, जिज्ञासा, आवेग र आकोश
देखिन्छ । प्रजातन्त्र पुनः बहाली भएको
३४ वर्ष हुँदा पनि राजनीतिक अस्थिरताले
जरा गाडिरहेको छ ।

राजनीतिक नेतृत्वले आफ्नो
व्यक्तिगत स्वार्थ पूरा गर्न देशलाई
राजनीतिक अस्थिरतामा फसाइरहेको
छ । संविधानसभाले क वर्ष लगाएर
बनाएको २०७२ सालको संविधानमा
देशलाई समाजवाद उन्मुख बनाउने भनेर
जनताका धेरै मौलिक अधिकारहरू लेखिए
पनि ती व्यवहारमा कार्यान्वयन हुन
सकेनन् । देशमा व्यवस्था परिवर्तन
भयो, नयाँ संविधान बनाइयो । तर
जनताका अवस्थामा परिवर्तन हुन
सकेन । देशका मूल राजनीतिक
दलहरूले देशको विकास कसरी गर्ने भन्ने
भन्दा पनि कसरी आफू सत्तामा टिकिरहने
हो भन्ने कुरालाई प्राथमिकता दिनाले तै
आज देश बर्बादीतिर धकेलिएको
देखिन्छ । केही वर्ष पहिले विद्यार्थीहरू
छात्रवृत्तिमा पीएचडी गर्न मात्र विदेश
जाने रहर र लहर थियो । ती विदेशमा
उच्चशिक्षा हासिल गरेका अधिकांश
नेपाली विज्ञहरूले नेपालमा आफ्नो
भविष्य केही छैन भनेर फर्केनन् ।
तिनीहरूको सिको गर्दै अहिले यो विस्तारै
विद्यालय तहमा पुगेको छ । अहिले दश

अब गर्ने कसले र कसरी हो ? आज यस्ता तमाम प्रश्नहरू नेपाली सामुद्रे तेरिएका छन् । यिनीहरूको उत्तर खोजिनु र समृद्ध नेपाल बनाउन सपना देख्नु आजको प्रमुख आवश्यकता हो । नेपालमा थुप्रै समस्या छन् । ती समस्याका समाधानका उपायहरू पनि छन् । विगत ३४ वर्षमा केही नै नभएको भन्ने होइन तर जे अहिलेसम्म हुनुपर्ने थियो त्यो हुन नसकेको हो । विश्वमा थोरै समयमा नै समृद्ध र विकसित मुलुक बन्न सकेका थुप्रै देशहरू छन् । देश बनाउनको लागि राजनीतिक नेतृत्वमा नै योजना, इमानदारी र दृढ़ इच्छाशक्ति नै चाहिन्छ । विचार र सिद्धान्तका गफ गरेर देश बन्दैन । ती विचार र सिद्धान्तलाई व्यवहारमा उतार्नुपर्दछ । राजनीतिक दलले सत्ताभन्दा देशलाई माथि राख्नुपर्दछ ।

थोत्रा भाषण गरेर र एक
अकलाई तथानाम गाली गरेर देश बन्न
सक्दैन । निश्चित उद्देश्यका साथ सबै
एक मन भएर हातमा हात र काँधमा
काँध मिलाएर काम गर्ने हो भने नेपालमा
विकास छिट्ठै हुन्छ । नेपाल प्राकृतिक
रूपले अत्यन्तै सुन्दर देश हो । शान्ति,
सुन्दरता, संस्कृति, सभ्यता, भाषा, धर्म,
सगरमाथा, लुम्बिनी, पशुपति, जनकपुर
आदि हाम्रा अन्तर्राष्ट्रिय पहिचान हुन् ।
यिनैलाई आधार बनाएर नेपालमा पर्यटन
प्रवर्द्धन र उद्योगहरू खोल्न सकिन्छ ।
नेपाललाई कृषिप्रधान देश भनिन्छ ।
कृषिलाई समयसापेक्ष आधुनिकीकरण र
व्यावसायीकरण गर्न सक्ने हो भने
नेपालका हिमाल, पहाड र तराईमा
विभिन्न किसिमका फलफूल, जडिबुटी
र कृषि उत्पादन गरी सुन नै फलाउन
सकिन्छ । कृषि उत्पादनलाई निर्यात
गरी आमदानी बढाउन सकिन्छ ।
राज्यले बेरोजगार जनशक्तिलाई कृषि,
उद्योग, पर्यटन आदि क्षेत्रमा लगाई
आमदानी बढाउन प्रेरित गर्ने हो भने
जीवन जिउनकै लागि विदेशीनु पैदैन ।
राजनीतिलाई स्वच्छ र स्वस्थ
बनाउनुपर्छ । समाजसेवाको भावना
भएको र इमानदार व्यक्तिमात्र
राजनीतिमा लाग्नुपर्छ । अहिलेको यो
झोले र टीकै प्रणालीलाई अन्त्य गर्नुपर्छ
र अहिलेका राजनीतिक कार्यकर्ता
भनिएकलाई काममा लगाउनु पर्छ ।
गफ गरेर र कसैको झोले र चम्चे
बनेर देश बन्दैन । देश बनाउन सम्पूर्ण
जनशक्ति काममा लाग्नुपर्छ । अहिले
रहेको विकाराल भ्रष्टाचार अन्त्य गर्न
एउटा अधिकार सम्पन्न स्वतन्त्र र
निष्पक्ष अयोग बनाइ जो कोही सबैको
सम्पत्ति छानबिन गर्नुपर्छ । प्रयोगबाट
अयोग्य र असफल भएको अहिलेको
राजनीतिक वा प्रशासनिक नेतृत्वलाई
सदाका लागि बिदा गर्नुपर्छ । अबको
विकल्प भनेको नयाँ नेतृत्व एउटा हट्टुटी
र सङ्घल्पका साथ मैदानमा उत्रिनु पर्छ ।
समय धेरै अगाडि बढेको छ । अब
परिणते र हेर्ने समय नै छैन । नेपालको
आर्थिक अवस्था अत्यन्तै चिन्ताजनक
देखिन्छ । हाम्रो आशा यति हो कि
स्वदेशमा रहेका नेपालीलाई बाँच्नकै
लागि विदेशमा जान नपरोस् र विदेशमा
रहेका नेपालीहरू रोजगारीका लागि
स्वदेशमा नै फर्किन पाइयोस् ।

नन्तर	तुला : रमाइलो यात्रा गर्ने अवसर छ । परिवारजनको साथले आशा पलाउनेछ ।
टिल	तृष्णक : परिश्रमको उपलब्धि रामै पाइनेछ । कामले तीव्रता लिनेछ ।
छ	धनु : नोकरी गर्नेले सम्मान पाउने छन् । छोटो यात्राको सम्भावना छ ।
	मकर : हाँसखेल र मनोरञ्जन पूर्ण समय छ । पारिवारिक सुख मिलनेछ ।
र्थ	कुम्भ : रमाइलो यात्राको सम्भावना छ र त्यसबाट दीर्घकालिक फाइदा पाइनेछ ।
छ	मीन : व्यवसायिक रमाइलो यात्राको योग छ । अतिथिको रूपमा सत्कार पाइएन्ना ।
त्रामा	

କୃତ୍ତିମ

सडक भृत्यांदा उत्पादित तरकारी खेतमै कुहिंदै

दार्चुलाको व्यास र सदरमुकाम
खलङ्गसम्म जोड्ने एकमात्र सडक
खलङ्ग-तिङ्गर सडक बन्द हुँदा
किसानले उत्पादन गरेको तरकारी
खेतमै कहिन थालेको छ ।

असार दोसो सातादेखि
वर्षाका कारण अवरुद्ध सो सडक
खण्डका विभिन्न ठाउँमा पहिरो खदा
सडक बन्द भएको हो । सडक बन्द
भएपछि व्यासमा उत्पादित आलु ढुवानी
गर्न नसकिंदा खेतबारीमै कुहिन थालेको
कृषक हरिस्थ धामीले बताए । व्यास
गाउँपालिकाको कृषि विकास शाखाको
आर्थिक तथा प्राविधिक सहयोगमा
उत्पादन गरिएको कृषि उत्पादन

खेतबारीमा कुहिन थालेपछि किसान
चिन्तित भएका छन् । सरकारले
उत्पादनमा मात्रै लगानी गरेर नहुँ
भन्दै उत्पादित कृषिउपजको ढुवानीमा
समेत सहयोग गर्नुपर्ने व्यासका कृषककं
भनाइ छ । जनभावना साना किसान
कृषि सहकारी संस्था लिमिटेडले उत्पादन
गरेको आलु खेतबारीमै कुहिन थालेका
गाउँपालिकाको कृषि शाखाका प्रमुख
विश्वेश्रप्रसाद बढूले बताए । उनका
अनुसार गाउँपालिका को आर्थिक तथा
प्राविधिक सहयोगमा किसानले उत्पादन
गरेको छ सय किवन्टल आलु खेतबारीमा
कुहिन थालेको छ । एक सय किवन्टल
आलु खेतबाट निकालेको तथा पाँच सय

विवन्टल आलु खेतबारीबाट निकाल
बाँकी रहेको उनले जानकारी दिए
'न त सडक छ, न त कौल्डस्टोर नै
व्यासका किसानले उत्पादन गरेको
कृषिउपज दिनप्रति दिन खेतबारीमै कुहिन्छ
गएको छ', कृषक अकबरिसिंह धामीले
भने । बजारीकरणमा कृषि ज्ञान केन्द्र
दार्चुलाले सहयोग गर्ने भने पनि सडव
अवरुद्ध हुँदा कृषकले उत्पादन गरेकोआलु
व्यासमै कुहिन थालेको छ । "हेरेक
वर्ष असारको सुरुआतमै सडक अवरुद्ध
हुन्छ, कृषकले उत्पादन गरेको तरकारी
खेतबारीमै कुहिन्छ, व्यासवासीको दुरु
सम्भन्न तोही छैन', अर्का किसान
प्रमानन्द भट्टले भने । -रासस

५१ करोडको कोदो भारतबाट आयात

मुलुकको पूर्वी पहाडी
जिल्लामा कुनै बेला पापांत मात्रामा
उत्पादन हुने कोदो पछिल्लो समय
भारतबाट आयात गर्ने गरिएको छ ।
युवा वैदेशिक रोजगारीमा जाने गरेका
कारण गाउँमा खेत बाँफै छन् ।
यस्तोमा कोदोमा पनि हामी भारतमाथी
नै निर्भर हनपर्ने अवस्था आएको हो ।

आर्थिक वर्ष २०७९/८० मा पूर्वीनाका काँकडभिट्ठा भएर ह ५१ करोड ३१ लाख २० हजार बराबरको कोदो भारतबाट आयात भएको तथ्याङ्क छ। काँकडभिट्ठा प्लान्ट क्वारेन्टिन कार्यालयका सूचना अधिकारी चन्द्रकिशोर ठाकुरका अनुसार सो अवधिमा १६ हजार ३५ मेट्रिक टन कोदो आयात गरिएको छ। यसैगरी गाउँघरमा फलाफल उत्पादन हुने फर्सी नबिकेर किसानले गाईभैसीलाई खोले पकाएर खावाउने गरेरे को अवस्थामा त्यही फर्सी भारतबाट ठूलो मात्रामा आयात हुने गरेको छ। सूचना अधिकारी ठाकुरका अनुसार आर्थिक वर्ष २०७९/८० मा भारतबाट ८ सात करोड ५७ लाख २८ हजार मूल्यको चार हजार सात सय ३३ मेट्रिक टन फर्सी आयात गरिएको छ। कोदो र फर्सीमात्र होइन फापर, खुर्सानी, घिरौला, लौका, करेला, तरुल, भिन्डी, सिमीलगायतका वस्तु भारतबाट आयात गर्ने गरिएको छ।

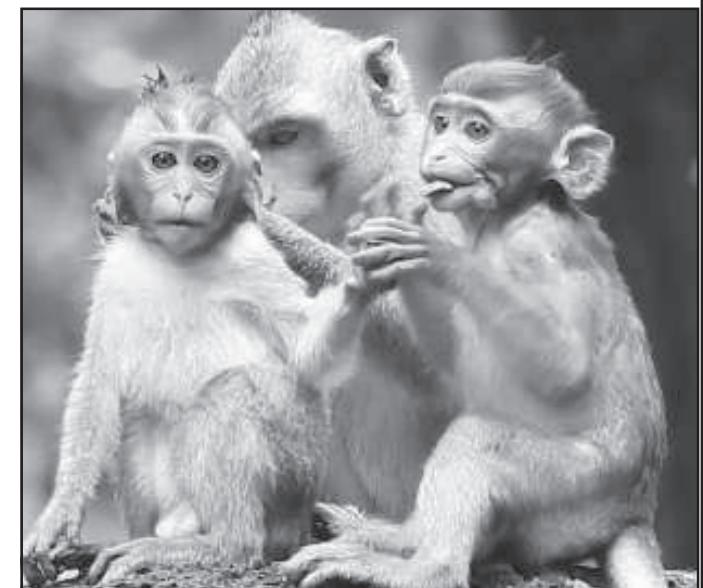
आयात गण गारएका छ ।
गत आवमा रु १९ करोड
द३ लाखको १२ हजार तीन सय ९९
मेट्रिक टन हरियो खुसानी पूर्वीनाका
हुँदै भारतबाट भिन्निएको छ । सोही
अवधिमा रु ३१ करोड ९८ लाख
बराबरको १९ हजार तौ सय द८
मेट्रिक टन करेला, रु १८ करोड ७४
लाख ७२ हजारको ११ हजार सात
सय १७ मेट्रिक टन भिन्डी र रु आठ
करोड ९६ लाख ८० हजार बराबरको
पाँच हजार छ सय पाँच मेट्रिक टन
सिमी भारतबाट आयात गरिएको
ठाकुरले जानकारी दिए ।
पूर्वीनाकाबाट सोही अवधिमा रु ८०
करोड १९ लाख ८४ हजारको २५

हजार तीन सय १२ मेट्रिक टन प्याज
रु ६० करोड ८१ लाख ६० हजार
बराबरको ३८ हजार १० मेट्रिक टन
गोलभैंडा, रु ८२ करोड ७१ लाख ५०
हजारको एक हजार छ सय १७ मेट्रिक
टन घिरौना, रु चार करोड ९८
लाखको तीन हजार एक सय १३ मेट्रिक
टन लौका, रु तीन करोड १० लाख
बराबरको एक हजार नौ सय ३८
मेट्रिक टन तरुण र रु तीन करोड
४० लाख ९६ हजारको दुई हजार
एक सय ३१ मेट्रिक टन सुनुने
भारतबाट आयात गरिएको तथाः
छ । सूचना अधिकारी ठाकुरका
अनुसार गत आवमा रु ४४ लाख ८०
हजारको एक सय १२ मेट्रिक टन
फापर, रु छ करोड ६६ लाख ६०
हजार बराबरको दुई हजार ८३ मेट्रिक
टन अम्बक र रु ३४ लाखको पानकं
पात भारतबाट आयात भएको छ
कार्यालयका अनुसार सोही अवधिमा
१७ करोड ३१ लाख २० हजारका
चार हजार तीन सय २८ मेट्रिक टन
चामल र रु १७ करोड २८ लाख २४
हजार बराबरको सात हजार दुई सेति

एक मेट्रिक टन तरबुजा समेत
भारतबाट आयात गरिएको छ
पूर्वीनाका काँडभिडाबाट गत आवम
रु छ अर्ब २९ करोड ९१ लाख ४९
हजारको तरकारी र फलफूल आयात
गरिएको छ । रु तीन अर्ब ३५ करोड
नौ लाख ८१ हजारको ताजा तरकारी
र रु दुई अर्ब ९४ करोड ८१ लाख
६८ हजारको फलफूल आयात गरिएको
कार्यालयको तथ्याङ्कमा उल्लेख छ
भारतबाट आयातित तरकारीका कारण
स्वदेशमा किसानले उत्पादन गर्दै आएको
तरकारी बाली बजारमा बिक्री नभएको
मेचीनगरको महालक्ष्मी कृषि सहकारी
संस्थाका संस्थापक अध्यक्ष दुग्ध
खितवडाले बताए । संस्थाले जगता
भाडामा लिएर सञ्चालन गरेको कृषि
फार्ममा उत्पादन भएको भिन्डीले उचित
बजारभाउ नपाएपछि घाटा सहेत
अतिकम मूल्यमा बिचौलियालाई
बेच्नुपरेको उनको भनाइ छ । इलाम
नगरपालिका-१२ की तुलसा रायाले
करिब एक ट्रक फर्सी बिक्री नभएपछि
गाईवस्तुलाई खोले खुवाएको
बताइन् । -रासस

बाली बीमाप्रति देखिएन किसानको आकर्षण

‘सकदथ्यो,’ उनले भने, ‘किसान बाली बीमा नै गर्न चाहैनन् भन्ने हो, किसानलाई तत्कालैको नगदी अनुदान तथा उपकरण अनुदानमा आकर्षित छन्, बाँदरले पुऱ्याएको क्षतिको समेत बीमा भुक्तानी हुनेछ तर किसानले बाँदरको समस्या ल्याउनुहुन्छ तर बालीको बीमा गर्न मान्नु हुन्न ।’ बाँदरलाई जङ्गली जनवारको क्षतिको रुपमा बीमा दाबी गर्न सकिने जनाउँदै बाली बीमा गर्न किसानलाई प्रोत्साहनस्वरूपको कार्यक्रम कार्यान्वयन भएपनि उनीहरु आकर्षित नभएको उनको भनाइ छ ।

भुक्तानी प्रिक्या झन्फटिलो
भएका कारण किसानले बीमा गर्नेतर्फ
आकर्षित नभएको जिल्ला कृषि सहकारी
सैका अध्यक्ष नरबहादुर थापाले
जानकारी दिए । 'साना किसान
बीमाको विषयमा जानकार नै छैनन्,
तर ठाला कृषि फर्महरूले बीमा गरे
सैय सरकारले छुट दिने गरेको छ
भने दुई वर्षअघि गण्डकी प्रदेशले २०
प्रतिशत थप गरेर शतप्रतिशत छुटमा
बीमा गर्ने गरे पनि अहिले प्रदेश
सरकारको कार्यक्रम भने नरहेका उनको
भनाइ छ ।

र - रासस

स्थानीय फर्सी खोलेमा, भारतबाट सात करोडको आयात

६० करोड ८१ लाख ६० हजार मूल्य बराबरको ३८ हजार १० मेट्रिक टन गोलमैँडा, रु दुई करोड ७५ लाख ५२ हजार मूल्य बराबरको एक हजार छ सय १७ मेट्रिक टन घिरौला, रु चार करोड ९८ लाख आठ हजार मूल्य बराबरको तीन हजार एक सय १३ मेट्रिक टन लौका, रु तीन करोड १० लाख आठ हजार मूल्य बराबरको एक हजार नौ सय ३८ मेट्रिक टन तस्ल र रु तीन करोड ४० लाख ९६ हजार मूल्य बराबरको दुई हजार एक सय ३१ मेट्रिक टन सुनुनी भारतबाट आयात भएको तथ्याङ्कले देखाउँछ । भारतबाट मध्यसदैखि हिमाली जिल्लासम्म उत्पादन हुने फापरसमेत भारतबाट ठूलो मात्रामा आयात हुने गरेको छ । सूचना अधिकारी ठाकुरका अनुसार एक वर्षमा रु ४४ लाख ८० हजार मूल्य बराबरको एक सय १२ मेट्रिक टन फापर, रु छ करोड ६६ लाख ६६ हजार मूल्य बराबरको दुई हजार ८३ मेट्रिक टन अम्बक र रु ३४ लाखको पानको पात भारतबाट आयात भएको छ । खाद्यान्नमा चामल र फलफूलमा तरबुजाको आयात उच्च मात्रामा भइरहेको छ । कार्यालयका अनुसार सोही अवधिमा रु १७ करोड ३१ लाख २० हजार मूल्य बराबरको चार हजार तीन सय २८ मेट्रिक टन चामल र रु १७ करोड २८ लाख २४ हजार मूल्य बराबरको सात हजार दुई सय एक मेट्रिक टन तरबुजा भारतबाट आयात भएको छ । पूर्वीनाका काँकडिभिड्वाट विगत एक वर्षमा जम्मा रु छ अर्ब २९ करोड ९१ लाख ४९ हजारको तरकारी र फलफूल आयात भएको थियो । जसमा रु तीन अर्ब ३५ करोड नौ लाख ८१ हजार मूल्यको ताजा तरकारी र रु दुई अर्ब ९४ करोड ८१ लाख ६८ हजार मूल्यको फलफूल आयात भएको कार्यालयको तथ्याङ्कले देखाएको छ । भारतबाट आयातित तरकारीका कारण स्वदेशमा किसानले उत्पादन गर्दै आएको तरकारी बाली बजारमा बिक्री नभएको मेचीनगरको महालक्ष्मी कृषि सहकारी संस्थाका संस्थापक अध्यक्ष दुर्गा खितवडाले गुनासो गर्नुभएको छ । उनका अनुसार संस्थाले जग्गा भाडामा लिएर सञ्चालन गरेको कृषि फार्ममा उत्पादन भएको भिन्नीले उचित बजारभाउ नपाएपछि घाटा सहर अतिकम मूल्यमा बिचैलियालाई बे चनुपरे को बताए । इलाम नगरपालिकाबडा नं १२ की तुलसा रायाले यही वर्ष बारीमा फलेका करिब एक ट्रक फसी नविकेपछि गाईवस्तुलाई खोले खुवाएको बताए । ‘बारीमा फलेका फसी, इस्कुस, बिहीजस्ता तरकारी बिकी हैनैन्’, रायाले भने, ‘त्यसै कुहिएर खेर जान दिनुभन्दा गाईवस्तुलाई खुवाउनु राप्नो हुन्दै जस्तो लाययो ।’ -हास्ताकुरा डटकम

